

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟ ΝΟΥΜΑ

Φραγκοφούρη, 26 Δεκεμβρ. 18 Ιανουαρι. 10

Κύριε Διευθυντή του Νουμά,

Ευχαριστώ για τα πολύ κολακευτικά λόγια που έγραψε ο «Νουμάς» στο φύλλο της 20 Δεκεμβρ. για το παιδικό μου βιβλιαράκι, αλλά λυπήθηκα με τις τελευταίες λέξεις που άφορουν τον πατέρα μου. Η δράση του κ. Μπενάκη είναι και είναι τέτοια που κάθε Κράτος, εκτός του δικού μας, όπου τα προσωπικά πάθη περνούν πάντα πριν από τα έθνικα συμφέροντα, θα υπερηφανεύονταν να τον έχει συνεργάτη στην αναμόρφωση του τόπου.

Και τέλειο αν είναι ένα παιδικό βιβλίο, (επως βέβαια δεν είναι το δικό μου), είναι κάπως πολύ να παραβάλλεται με έθνικη ευεργεσία σαν τη σύνταξη του Αστικού Κώδικα, που θα εξασφάλιζε την απονομή της δικαιοσύνης, δηλαδή την πρώτη και απαραίτητη βάση για ν' αρχίσει η αναδιοργάνωση της δυστυχημένης πατρίδας μας.

Με πολλή υπόληψη
Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

Σημ. του «Νουμά».—Ο συνεργάτης μας δεν υποτίμησε τις ένθ. ευεργεσίες του κ. Μπενάκη· κάθε άλλο· είπε μοναχά πως μεγαλύτερη, από κάθε άλλη, έθνικη ευεργεσία είναι το να δουλεύεις για τη μόρφωση του Ρωμιόπουλου,—αυτό που ζητάει να κάνει με το βιβλίο της και η κυρία Δέλτα, όσο κι αν υποτιμάει ή ίδια, από δικιολογημένη μετριοφροσύνη, τη δουλιά της. Ο συνεργάτης μας θέλησε να πει πως με τον τρόπο που μορφώνονται σήμερα στα σχολεία τα Ρωμιόπουλα και χιλιοί Αστικοί κώδικες δε θα μπορούσαν να νά κάνουν καλούς πολίτες.

A COSTIS PALAMAS

Comme un superbe cavalier,
Déjà le géant a paru,
Et, sur sa tête aux cheveux drus,
Est la couronne de laurier.

A son côté la Gloire luit,
La Renommée publie son nom;
Le Triomphe dompté le suit;
Un dieu l' inonde de rayons.

La foule aussitôt s' est rangée,
Et, sans peur, le prêtre du Beau

πούσανε δυνατά. Έπιασε τη Χρυσούλα και την έσπρωξε στην κρεβατοκάμερα και μπήκε κι αυτός μέσα κ' έκλεισε καλά την πόρτα κ' έλεγε οα να παραμιλούσε·

— Σώπα! Σώπα! Δεν είναι τίποτα... Μή φωνάζεις!..

Την άγκάλιασε σφιχτά σφιχτά και κύταζε πίσω του προς την κλεισμένη πόρτα. Και ξάφνου, κυλίστηκε χάμω στα πόδια του κρεβατιού κι άρχισε να κλαίει και να γελά.

XI

— Η γυναίκα αυτή θα σε πεθάνει, 'Ορέστη μου.

Τόπε τόσο σιγανά που νόμιζες δεν ήταν δυνατό κανένας να την ακούσει. Πρώτη φορά σήμερα τ' άπόγεμα, ύστερ' από τόσον καιρό η Χρυσούλα δεν μπόρεσε πια να βλέπει τον 'Ορέστη να λιώνει και να χάνεται και τότε κύταζε καταμάματα και του μίλησε. Τοῦ μίλησε τόσο σιγανά που τίποτα δεν ταραχτήκε μέσα στην κάμερα. Το πιάνο ασάλευτο άκουε κι αν μέσα του γινότανε χαλασμοί από σονάτες τραγικές και φοβικές, απόξω τίποτα. Άσα-

S' avance, les deux mains levées,
Pour prendre les astres, là-haut.

Ton heure n' est pas arrivée ;
Attends encore un peu, géant,
Que se lève l' aube sacrée
Du glorieux avènement.

Le peuple viendra te conduire
Dans ton palais marmoréen,
Mais jusqu' à ce jour que ta main
Ne laisse pas tomber la lyre

Livre des combats d' harmonie.
Que se prosterne devant toi
La foule des humains ravie,
O géant, et te fasse roi.

Alors blonde, comme les blés,
Et toute jeune et toute belle,
Reine dans ton royal palais,
Siégera la Muse immortelle.

LILIKA BETSIKA

(Traduit du grec moderne par
Pierre Baudry)

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΜΕ ΠΙΑΝΟ

Τυπωθήκανε στη Λειψία και που-
λιούνται στα γραφεία του «Νουμά».

α') ΠΟΙΗΣΗ ΜΑΔΑΚΑΞΗ :

- 1) Στην άεμη κερφωμένα Δρ. 1.—
- 2) Τραγουδάκι » 1.—
- 3) Στη νήσο πέρα ο πύργος της 'Αθώ-
ρητης » 1.—

β') ΠΟΙΗΣΗ ΛΑΕΣ ΠΑΔΗ :

- 4) Μολιβιάτισσα Δρ. 1.—
- 5) Μισιριώτισσα » 1.—
- 6) Ρουμελιώτισσα. » 1.50
- 7) 'Αφροδίτη. » 1.50
- 8) Χάιντε χερδρε » 1.—
- 9) Μικρούλα » 1.50
- 10) Στόν 'Εποπα (μαλλιαιρικά Πόπ!) Χαρίζεται.
"Όλα μαζί ένας τόμος δρ. 5.

λεψιά κι άδιαφορία. Οί φωτογραφίες ήσυχες κυτάζανε και του Μπένετ ο Μικραθωνομάχος έτρεχε ν' άναγγε(λει στους 'Αθηναίους τη Νίκη. Τίποτα δεν ταραχτήκε μέσα στην κάμερα. Και μόνο ο 'Ορέστης γίνηκε δυ κομματάκι κ' έπεσε άπάνω στον καναπέ.

Η Χρυσούλα δάγκωσε το μαντηλάκι της σριχτά, για να κρατήσει το κλάμκ. Τα γόνατά της τρέμανε και ξανάπε με πιό ψυχομαχητή φωνούλα·
— Μά τη, αγαπάς, την αγαπάς; τόσο, 'Ορέστη μου ;..

Σώπα...σώπα, Χρυσούλα. 'Εσύ δεν ξέρεις... Σώπα...

— Την αγαπάς; Την αγαπάς;...

Τέλεγε αυτά τα λόγια η Χρυσούλα και δεν πεθαινε. Και δε σηκωνότανε ν' άνοιξει ήσυχα ήσυχα το παράθυρο, χωρίς να τρέξει, και ν' άπλώσει τα μπράττα της τ' άδυνατισμένα και να κλείσει τα μάτια της και να πέσει. Ο θάνατος θάτανε κάτω στο δρόμο και θα της άνοιγε την άγκαλιά του και θα την έπαιρνε μακριά από τον κόσμο τουτο.

— Μά τί έχεις, Χρυσούλα; Πώς μιλείς έτσι; Σώπα!

Σηκώθηκε ο 'Ορέστης και μπήκε και κλειδώ-

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10

Για το 'Εξωτερικό φρ. χρ. 12 1/2

Για τις επαρχίες δεχόμεστε και τρίμηνες (3 δρ. την τρι-
μηνα) συνδρομές.

Κανένας δε γράφεται συνδρομητής ή δε στείλει μπροστά
τη συνδρομή του.

20 λεπτά το φύλλο λεπτά 20

Τα περασμένα φύλλα του Νουμά πουλιούνται
στο γραφείο μας στη διπλή τιμή.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κιάσκια (Σύνταγμα, 'Ομόνοια
'Εθν. Τράπεζα 'Υπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχί-
δρομου ('Ακαδημία), Βουλή, Σταθμ. ε' υπόγειου Σιδη-
ρόδρομου 'Ομόνοια), στο κιάσκι Ι'αννοπούλου (Χαυ-
τεία), στα βιβλιοπωλεία 'Εστίας» Γ. Κολάρου και
Σακέτου (άντικρυ στη Βουλή).

Στην Κέρκυρα, Πάτρα και Βόλο, στα Πραχτο-
ρεία των 'Εφημερίδων, στον Πύργο στο βιβλιοπω-
λείο του κ. Κ. Βαρουξή.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

'Ο κ. Βενιζέλος—Μισά δλα—'Αναβολές και
ταξίματα—'Ανάγκη ειλικρινείας.

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ του κ. Βενιζέλου στην 'Αθίνα άπόδειξε πόσο λίγη μπιστοσύνη έχει ο λαός στους πολιτικούς του και στους άλλους που κοκκο-
ρεύονται γι' άρχηγοί κι οδηγοί του. Μόλις μα-
θεύτηκε πως έρχεται, άμέσως ένα ξάφνιασμα και μι-
χαρά άπλωθήκανε στην ψυχή του λαού.

— 'Ερχεται να μās κυβερνήσει αυτός ;
— Μακάρι να μās κυβερνήσει αυτός !

Το «έρχεται να μās κυβερνήσει» και το «μα-
κάρι να μās κυβερνήσει», το ρώτημα δηλ. και ή
εύκή, το ξάφνιασμα και το ξανάδασμα, φανερώνουν
τη σημερινή ψυχική μας κατάσταση, την απογοη-
τεμένη κι άκυβέρνητη.

Γύρω μας κανένα φωτερό σημάδι δε βλέπουμε.
Και ρήξαμε τα μάτια μας στην Κρήτη κ' εκεί οα
να ξεχωρίσαμε κάποιον ξεχωριστόν πολιτικό άντρα
και τις τονέ ζητάμε σήμερα για οδηγό και σω-
τήρα μας.

*

ΚΡΙΜΑ στην επανάσταση που δε στάθηκε ίκανή νανα-
δείξει έναν άντρα—ένα χέρι δηλ. κ' ένα μυαλό που μās
χρειάζονται σήμερα.

θηκε στο γραφείο του να μην ακούει, να μη βλέ-
πει·— ή! νάξερε, ο πόνος μου είναι άλλος, ο πόνος
μου είναι άγνωστός έμένα!—κ' ή Χρυσούλα,
χωρίς κἀπέλο, τύλιξε το κεφάλι της με μιá μπλάδη
σκούρα μεταξωτή σάρπα (πως έμοιαζε με κάποιες
Παναγιές θλιμένες του Ντάλτσι, που έχουν σκουμινά
τα μάτια λες και κυτάρζουε αιώνια τον πεθαμένο
γυιό τους) και με τις μύτες των ποδιών της σύρ-
θηκε προς την πόρτα, την άνοιξε και κατέβηκε
κάτω. Μήτε δεξά, μήτε ζερβά στρεφότανε. Έβίτανε
ήσυχη και σοβερή κι άπορατισμένη. 'Ηξερε και
πού πήγαινε, ήξερε και τί θάλεγε. Θάλεγε : «'Ε-
λεος! Για την άγάπη Σου ο 'Αγαπημένος μου πε-
θαίνει... 'Ελα !»

Τέλεγε και τα ξινκλεγε μέσα στο νοῦ της τα
λόγια αυτά η Χρυσούλα και πήγαινε βιστική. Και
δεν μπορούσε άλλα λόγια μέσα στο νοῦ της να θυ-
μηθεί. Κάποιος πυρετός ρύθμιζε κι άγριεύε της το
μυαλό, τα κουνήματα, την περπατησιά. Βιαζότανε,
λες κι από φόβο μήν της περάσει ο πυρετός που την
άντρείψει και σωριαστεί κάτω στο πεζοδρόμιο, πριν
προφτάσει κ' έχτελίσει το σκοπό της. 'Ετρεχε.
Πότε έφτασε στο μέγχο της Νόρας και χτύπησε
και μπήκε μέσα κι άνεβηκε τις σκάλες (πως πνι-